

The background features a light teal color with stylized white clouds and a large orange lifebuoy in the center. Several hands are shown: a blue hand on the left, an orange hand at the top, and another orange hand on the right. The text is overlaid on the lifebuoy.

‘Mijn schoolteam was net zo langeslagen als ikzelf’

Ooit meegemaakt? Net als je denkt ‘hier kom ik echt niet meer uit’, gebeurt er iets onverwachts wat zomaar verder helpt. Een directeur en een rector over hun ervaring met steun uit onverwachte hoek, toen ze die het minst verwachtten.

Anita van Dam, directeur van basisschool Dr. H. Bavinck in Vlaardingen

“Een paar jaar terug wisten we dat onze onderwijskwaliteit niet op orde was. Na een lastig nieuwboustraject, veel onrust binnen het team en allerlei bezuinigingen kwamen we onder inspectietoezicht te staan. Het pedagogisch klimaat op onze school is altijd goed geweest, maar de educatieve achterstand bleek groot. Het was duidelijk: het roer moest radicaal om. Met lood in mijn schoenen ging ik het gesprek aan met onze bestuurder en bestuurssecretaris. Ik dacht dat ze me flink gingen afrekenen op de situatie. Tot mijn verbazing kreeg

ik juist volop steun en medewerking om het schip weer vlot te trekken. Samen zetten we een plan van aanpak op. Er ontstond een hechte band, die tot op vandaag voortduurt.

Boze vader

Bij de nieuwe koers hoorde een voorlichtingsavond voor de ouders. Daar stond ik met een microfoon, voor een volle tribune. Ik voelde me als een burgemeester die vertelt dat er een AZC komt, aan bewoners die collectief tegen zijn. Een boze vader nam de microfoon over en begon een betoog: tegen de school, tegen mij, niets deugde aan ons. Ik ging er maar bij zitten en liet hem tekeergaan. Mijn schoolteam was net zo lamgeslagen als ikzelf. 'Hoe reageer ik hier nu goed op?' vroeg ik mezelf

wanhopig af. Toen gebeurde er iets waar ik geen seconde op had gerekend.

Eyeopener

Er stonden meerdere ouders op die de man tegenspraken. Een school kan het nooit allemaal alleen, was hun insteek, van ouders mag ook wat worden verwacht. Dit veranderde de sfeer onmiddellijk: er was opeens weer ruimte voor dialoog. Ik kreeg de kans om het plan van aanpak te presenteren en ouders kwamen zelf met allerlei ideeën voor verbetering. Na 14 maanden hard werken door het team én een aantal ouders waren alle negatieve punten van het inspectierapport weggewerkt. Voor mij was deze crisis ook een eyeopener. Eerder was ik geneigd om mijn team te beschermen en ouders op afstand te houden. Ik ontdekte dat intensieve samenwerking met hen juist hoger rendement voor de school oplevert.

Daarom heb ik vol ingezet op de doorontwikkeling van ouderbetrokkenheid, onder meer met een klankbordgroep. Het is nu een speerpunt in ons beleid. In het management development traject voor omvorming tot IKC was mijn afstudeerrichting zelfs ouderbetrokkenheid. Wat begon als een ellendige situatie heeft uiteindelijk toch veel goeds gebracht.”

Daar stond ik met een microfoon, voor een volle tribune.